

ISTORIA SECRETĂ A LUMII

ISTORIA SECRETĂ A LUMII

JONATHAN BLACK

NEMIRA

Pagina de titlu a Istoriei lumii (1614) de Sir Walter Raleigh

INTRODUCERE

Aceasta este istoria lumii așa cum a fost ea studiată și predată în decursul veacurilor în anumite societăți secrete. Privită din punctul de vedere al omului actual, pare probabil nebunească, însă un număr extraordinar de mare de personalități care au *făcut* istorie – bărbați și femei deopotrivă – au crezut în ea.

Istoricii din lumea antică relatează că, de la începuturile civilizației egiptene și până la prăbușirea Romei, lângă templele publice din orașe precum Teba, Eleusis sau Efes erau incinte destinate preoților. Cărturarii numesc aceste incinte „școli ale misterelor“. Aici, elitele politice și culturale deprindeau tehnici de meditație. După ani de pregătire, Platon, Eschil, Alexandru cel Mare, Cezar August, Cicero și alții erau inițiați într-un tip de filozofie secretă. În diferite epoci, tehnicile folosite de aceste „școli“ includeau privarea senzorială, exerciții de respirație, dansuri sacre, reprezentații teatrale, consumul de substanțe halucinogene și diverse modalități de redirecționare a energiei sexuale. Toate aceste tehnici aveau rolul de a induce stări alterate de conștiință, în cursul cărora inițiatul putea percepe lumea în moduri noi.

Toți cei care dezvăluiau profanilor cele învățate în interiorul incintelor erau executați. Filozoful neoplatonician Iamblichus a consemnat soarta pe care au avut-o doi tineri din Efes. Într-o noapte, la auzul unor zvonuri privind existența ascunsă în incintă a unor fantome și a unor practici magice de o realitate mai intensă, mai arzătoare decât cea „reală“, cei doi s-au lăsat mânați de curiozitate. La adăpostul întunericului, au escaladat zidurile și au coborât în partea cealaltă. S-a iscat un veritabil haos, audibil din orice zonă a orașului, iar dimineață, în fața porților incintei, au fost găsite cadavrele celor doi băieți.

În lumea antică, învățăturile predate în școlile misterelor erau păzite tot atât de drastic pe cât sunt păstrate azi secretele nucleare.

Apoi, în secolul al III-lea, când creștinismul a devenit religie de stat în Imperiul Roman, templele antice au fost închise. Pentru a evita pericolul „proliferării“, secretele lor au fost declarate „eretice“, iar perpetuarea acestora era considerată o infracțiune capitală. Dar așa cum vom vedea, membrii noii elite conducătoare, incluzându-i aici și pe unii lideri ai Bisericii, au început să formeze societăți secrete. Astfel, în spatele ușilor închise, ei au continuat să disemineze străvechile secrete.

Cartea de față prezintă o serie de dovezi menite să demonstreze că o antică și secretă filozofie provenită din școlile misterelor a fost păstrată și transmisă de-a lungul timpului prin intermediul societăților secrete, printre acestea numărându-se cavalerii templieri și rozacruzienii. Uneori, această filozofie a fost ascunsă de ochii publicului, alteori a fost adusă în prim-plan – deși întotdeauna în așa fel încât să nu fie recunoscută decât de inițiați.

Iată un exemplu în acest sens: pagina de titlu a cărții *Istoria lumii* de Sir Walter Raleigh, publicată în 1614, este expusă în Turnul Londrei. Mii de vizitatori trec zilnic prin fața ei, fără a observa capul de țap ascuns în desen și celelalte mesaje codificate.

Dacă v-ați întrebat vreodată de ce în Occident nu există un echivalent al sexualității tantrice expuse pe zidurile monumentelor hinduse precum templele de la Khajuraho, în zona centrală a Indiei, poate că vi se va părea interesant să aflați că o tehnică similară – arta cabalistică numită *karezza* – este prezentă sub formă codificată în mare parte din literatura și arta Occidentului.

Vom vedea, de asemenea, în cuprinsul acestei cărți, modul în care învățăturile secrete cu privire la istoria lumii influențează politica externă a actualei administrații americane pentru Europa Centrală.

Este oare papa catolic? Ei, bine, răspunsul la această întrebare nu este chiar atât de simplu și de direct, așa cum ați putea crede. Într-o dimineață a anului 1939, un tânăr în vârstă de douăzeci și unu de ani mergea pe stradă, când un camion l-a lovit și l-a aruncat la pământ. În stare de comă, el a trăit o copleșitoare experiență mistică. După ce și-a revenit, a recunoscut că, deși survenită într-un mod neașteptat, experiența prin care trecuse fusese exact ceea ce știuse că se va întâmpla ca rezultat al tehnicilor deprinse de la mentorul său, Mieczlaw Kotlorezyk, un rozacrucean modern. În urma acestui episod, tânărul s-a înscris la seminar, a devenit episcop de Cracovia și, ulterior, papa Ioan-Paul al II-lea.

În zilele noastre, faptul că șeful Bisericii Catolice a fost mai întâi inițiat în tainele domeniului spiritual sub egida unei societăți secrete nu mai este, poate, la fel de șocant ca odinioară, fiindcă știința a depășit religia ca principal agent de control social. Știința este cea care decide astăzi ce anume este acceptabil să credem și ce nu. În lumea antică și în cea creștină deopotrivă, filozofia secretă a fost păstrată ca atare prin amenințarea cu moartea ce plana la adresa celor care o dezvăluiau. Acum, în epoca postcreștină, ea este încă însoțită de temeri, dar este mai degrabă vorba de amenințarea unei „morți sociale” decât a unei execuții fizice. Credința în preceptele esențiale ale filozofiei secrete, precum existența unor ființe fără trup sau ideea conform căreia istoria lumii este influențată de organizații oculte secrete, este considerată în cel mai bun caz o aiureală, iar în cel mai rău, nebunie curată.

În școlile misterelor, cei care voiau să fie inițiați treceau prin diverse încercări: căderea într-un puț, un test al apei, se strecurau printr-o ușă foarte mică și purtau discuții ce puneau logica la încercare cu animale antropomorfe. Vi se pare ceva cunoscut aici? Lewis Carroll este unul dintre numeroșii scriitori de cărți pentru copii – alături de Frații Grimm, Antoine de Saint-Exupéry, C.S. Lewis și cei care au creat *Vrăjitorul din*

Oz și *Mary Poppins* – care credeau în istoria și în filozofia secretă. Printr-o combinație de nonconvențional și prospețime copilărească, acești scriitori au încercat să submineze modul materialist, general acceptat, în care este percepută viața. Ei voiau ca tinerii să înceapă să gândească invers, să privească totul din alt unghi, de jos în sus am putea spune, și să se elibereze de un mod de gândire convențional și rigid.

Alte spirite înrudite cu ei sunt Rabelais și Jonathan Swift. Operele lor au o calitate deconcertantă, în care supranaturalul nu este considerat ceva ieșit din comun, fiind, pur și simplu, un dat. Obiectele imagine sunt percepute cel puțin la fel de real ca acelea concrete, din lumea fizică. Satirici și sceptici, acești scriitori ușor iconoclaști destabilizează opiniile încetățenite ale cititorilor și atitudinile lor practice, realiste. Filozofia ezoterică nu este afișată explicit nicăieri în *Gargantua și Pantagruel* sau în *Călătoriile lui Gulliver*, dar o superficială cercetare o poate aduce rapid la lumina zilei.

Această carte va dovedi de fapt că, în decursul istoriei, un număr uimitor de personalități și celebrități au cultivat în mod secret filozofia ezoterică și stările mistice deprinse în cadrul societăților secrete. Scepticii ar putea spune că, trăind într-o epocă în care nici chiar cei mai educați nu beneficiau de avantajele intelectuale oferite de știința modernă, este firesc că oameni precum Carol cel Mare, Dante, Ioana d'Arc, Shakespeare, Cervantes, Leonardo da Vinci, Michelangelo, Milton, Bach, Mozart, Goethe, Beethoven și Napoleon nutreau convingeri considerate astăzi false. Dar nu vi se pare surprinzător faptul că în timpurile moderne mulți au aceleași convingeri: nu numai nebuni, mistici sau scriitori de literatură fantastică, ci și fondatori ai metodelor științifice moderne, umaniști, raționaliști, distrugători de superstiții, moderniști, sceptici și critici? Este oare posibil ca înșiși cei care au contribuit din plin la conturarea paradigmei moderne, materialiste și științific orientate, să fi crezut în secret în cu totul altceva? Newton, Kepler, Voltaire, Paine, Washington, Franklin, Tolstoi, Dostoievski, Edison, Wilde, Gandhi, Duchamp... ar putea fi oare adevărat că toți au fost inițiați într-o tradiție secretă, învățați să creadă în puterea minții asupra materiei și să comunice cu spirite neîntrupate?

Biografiile recente ale unora dintre aceste personalități abia dacă amintesc despre dovezile ce atestă că respectivii erau interesați de asemenea idei. Iar pe fondul climatului intelectual actual, atunci când sunt menționate, ele sunt în general minimalizate și considerate doar un hobby, o excentricitate temporară: idei amuzante, folosite ca divertisment sau ca o metaforă a activității științifice, însă niciodată luate în serios.

Așa cum vom vedea însă, Newton a practicat alchimia toată viața, considerând că aceasta era cea mai importantă realizare a sa. Voltaire a participat la activități de magie ceremonială în întreaga perioadă în care a dominat viața intelectuală a Europei. Când a fondat orașul ce-i poartă numele, Washington a invocat un mare spirit celest. Iar când afirma că este îndrumat de steaua sa, Napoleon nu vorbea metaforic, ci se referea la spiritul care i-a arătat ce destin îl așteaptă și i-a conferit măreție și invulnerabilitate. Unul dintre obiectivele acestei cărți este cel de a demonstra că, departe de a fi doar niște capricii de moment ori excentricități bizare, departe de a fi întâmplătoare sau irelevante, aceste idei stranie au constituit filozofia de bază a multora dintre oamenii care au făcut istoria – și, poate mai semnificativ, de a arăta că toți au fost animați de același țel.

Dacă împletim poveștile acestor personalități într-o unică și continuă țesătură, devine evident că, în momente de răscruce ale istoriei, acea filozofie străveche și secretă a fost mereu prezentă, ascunsă în umbră, dar exercitându-și influența.

În reprezentările picturale și statuare ale lumii antice, începând cu epoca lui Zarathustra, familiarizarea unei persoane cu doctrina secretă a școlilor misterelor era redată prin înfățișarea acesteia ținând în mână un document rulat. Așa cum vom vedea, această tradiție a continuat și în epoca modernă, iar astăzi statuile din orașele lumii demonstrează măsura în care influența ei s-a răspândit. Nu este nevoie să călătorim până în locuri îndepărtate precum Rennes-le-Château, capela Rosslyn sau Tibet pentru a găsi simboluri oculte ale unui cult secret. Când va ajunge la sfârșitul cărții, cititorul va înțelege că aceste indicii se află pretutindeni în jurul nostru, în cele mai importante monumente și clădiri publice, în biserici, în artă, filme, literatură, festivaluri, folclor, în poveștile pe care le spunem copiilor și chiar în numele zilelor din săptămână.

Două romane, *Pendulul lui Foucault* și *Codul lui Da Vinci*, au popularizat ideea unei conspirații a societăților secrete ce tind să controleze cursul istoriei. Aceste romane au în centrul acțiunii eroi care, auzind zvonuri ciudate despre o filozofie antică secretă, pornesc pe urmele ei și se lasă absorbiți de ea.

Unii reprezentanți ai lumii academice, de pildă Frances Yates de la Warburg Institute, Harold Bloom, profesor Sterling de științe umaniste la Yale, și Marsha Keith Suchard, autoare a recentului volum *Why Mrs Blake Cried: Swedenborg, Blake and the Sexual Basis of Spiritual Vision (De ce a plâns doamna Blake: Swedenborg, Blake și bazele sexuale ale viziunii spirituale)*, au cercetat profund și au scris înțelept, dar ei nu au făcut altceva decât să pună bazele unei abordări precaute. Dacă au fost inițiați de oamenii mascați, dacă au fost duși în călătorii spre alte lumi și li s-a arătat care este puterea minții asupra materiei... ei nu recunosc public acest lucru.

Cele mai tainice învățături ale societăților secrete sunt transmise exclusiv pe cale orală. Altele sunt scrise în moduri deliberat obscure, pe care neinițiații să nu le poată înțelege. Spre exemplu, ar fi *posibil* să deducem doctrina secretă din voluminoasa și dificila carte cu același nume a Helenei Blavatsky, sau din cele douăsprezece volume ale alegoriei *All and Everything: Beelzebub's Tales to his Grandson (Totul și orice: Poveștile lui Beelzebub pentru nepotul său)* de G.I. Gurdjieff, ori din cele circa șase sute de lucrări ale lui Rudolf Steiner. În mod similar, am putea – tot teoretic – decodifica principalele texte alchimice ale Evului Mediu sau tratatele ezoterice ale inițiaților de nivel înalt de mai târziu, precum Paracelsus, Jakob Böhme ori Emmanuel Swedenborg, dar în toate aceste cazuri, textele sunt destinate celor care cunosc deja domeniul; ele au rolul de a ascunde tot atât pe cât dezvăluie.

Vreme de mai bine de douăzeci de ani am căutat un ghid concis, limpede și de încredere în hățișul acestor învățături secrete. În cele din urmă, convins că nu există așa ceva, am hotărât să scriu unul eu însumi. Există cărți autopublicate și site-uri web care pretind că oferă un asemenea ghid, dar la fel ca orice colecționar, indiferent de domeniu, cei care bat librăriile și bibliotecile în căutarea iluminării spirituale își dezvoltă

Statuie a unui om de stat din Roma antică.

Statuia lui George Washington realizată de Sir Francis Chantrey, gravură din 1861.

rapid un al șaselea simț pentru ceea ce este cu adevărat „real“ și nu trebuie decât să studieze mai profund aceste cărți și site-uri pentru a înțelege că ele nu constituie câtuși de puțin un îndrumar în materie, nu facilitează o pregătire filozofică deosebită și nu oferă decât foarte puține informații concrete.

Istoria pe care o prezint în această carte este rezultatul unei munci de cercetare de aproape douăzeci de ani. Lucrări precum *Mysterium Magnum* – un comentariu asupra Facerii al filozofului rozacrucian Jakob Böhme – împreună cu texte scrise de Robert Fludd, Paracelsus și Thomas Vaughan, rozacrucieni și ei, au constituit sursele mele principale de informare, alături de comentarii moderne asupra lor, aparținându-le lui Rudolf Steiner și altora. Din motive de concizie și claritate a textului, am reunit toate aceste surse în notele de la sfârșitul cărții.

Mai important este însă faptul că am fost ajutat să înțeleg aceste materiale de un membru al mai multor societăți secrete, o persoană care – cel puțin în cazul unuia dintre organizații – a fost inițiată la cel mai înalt nivel.

Lucrând de ani buni ca redactor la una dintre cele mai mari edituri londoneze, mi-au trecut prin mână lucrări variate, pe teme mai mult sau mai puțin comerciale, uneori satisfăcându-mi astfel și interesul pentru ezoterism. Am întâlnit numeroși autori din acest domeniu. Într-o zi, în biroul meu a intrat un bărbat în mod evident deosebit de toți ceilalți. Avea o propunere de colaborare, și anume ca editura pe care

o reprezentam să retipăresc o serie de texte clasice ezoterice – lucrări de alchimie și altele similare – la care el să scrie noi introduceri. În curând am devenit prieteni buni și am început să petrecem mult timp împreună. Am constatat că puteam să-i adresez întrebări aproape despre orice subiect, el spunându-mi tot ce știa – lucruri cu adevărat uimitoare. Privind acum retrospectiv, cred că într-un fel mă educa, pregătindu-mă pentru inițiere.

De câteva ori am încercat să-l conving să consemneze în scris toate acele lucruri, să aștearnă pe hârtie o teorie ezoterică generală. M-a refuzat însă de fiecare dată, motivând că, dacă ar face asta, „ar veni oamenii în halate albe și m-ar lua cu ei“. Totuși, eu bănuiesc că publicarea acelor învățături ar fi presupus pentru el încălcarea unor jurăminte solemne și teribile.

Astfel, dintr-un punct de vedere am scris eu cartea aceea, bazându-mă pe textele rozacruciene pe care el m-a ajutat să le înțeleg. De asemenea, tot cu sprijinul lui am ajuns la sursele din tradițiile altor culturi. La fel ca filoanele neoplatonice, ermetice și cabalistice care nu sunt foarte bogate, cartea de față prezintă deopotrivă elemente sufiste, idei care derivă din budismul și hinduismul ezoteric, dar și câteva surse celtice.

Nu vreau să exagerez asemănările dintre aceste curente diverse și nici nu pot, în spațiul restrâns al cărții de față, să relievez toate modurile în care ele s-au îmbinat, s-au separat și s-au împletit iarăși în decursul timpului. Mă voi concentra însă pe ceea ce se află dincolo de deosebirile de ordin cultural, pe ceea ce sugerează că toate aceste curente conturează o imagine unitară asupra cosmosului, una care conține dimensiuni ascunse și demonstrează că viața se supune anumitor legi misterioase și paradoxale.

În general, diversele tradiții existente în lume se explică și se clarifică unele pe altele. Este într-adevăr minunat să înțelegi cum experiențele unui ermit de pe muntele Sinai în secolul al II-lea și cele ale unui mistic german din Evul Mediu se aseamănă cu cele trăite de un swami indian din veacul XX. Fiindcă învățăturile ezoterice sunt mai profund disimulate în Occident, voi folosi adesea exemple orientale pentru a ajuta cititorul să înțeleagă istoria secretă a lumii occidentale.

Nu am intenția să dezbate conflictele potențiale dintre diverse tradiții. Cultura indiană acordă reîncarnării o importanță mult mai mare decât cea sufistă. De aceea, considerente de concizie narativă, mă voi limita să includ doar câteva exemple de reîncarnări ale unor celebre personalități istorice.

De asemenea, am operat o selecție drastică în rândul acelor școli filozofice și societăți secrete despre care am considerat că se bazează pe tradiții autentice. În consecință, am inclus cabala, ermetismul, sufismul, templierii, rozacruciunii, francmasoneria ezoterică, martinismul, teozofia doamnei Blavatsky și atropozofia, dar nu și scientologia, știința creștină a lui Mary Baker Eddy și o serie de materiale contemporane primite de diverse persoane prin channelling*. Aceasta nu înseamnă că încerc să evit orice controversă. Tentativele anterioare de identificare a unei „filozofii perene“ au avut ca rezultat diverse platitudini – de tipul „dincolo de culoarea pielii toți

* Termen care desemnează procesul prin care unele persoane „primesc“ informații sau mesaje de la spirite ori ființe neîntrupate (n.tr.).

suntem la fel“, „dragostea își este propria-i răsplată“ – cu care e greu să nu fii de acord. Celor care se așteaptă la ceva asemănător trebuie să le cer iertare de pe acum. Învățăturile pe care le voi descrie ca fiind prezente deopotrivă în școlile misterelor și în societățile secrete din lumea întreagă îi vor scandaliza pe mulți și vor părea chiar aberante.

Într-o zi, mentorul meu mi-a spus că sunt pregătit pentru inițiere și că ar dori să mă prezinte unor oameni. Așteptasem cu nerăbdare acel moment, dar – spre surprinderea mea – am refuzat. Firește că și teama a jucat un rol aici. Știam deja că multe ritualuri de inițiere implică stări alterate de conștiință și uneori chiar așa-numitele „experiențe în pragul morții“. Dar un alt motiv al refuzului meu a fost și acela că nu voiam să mi se ofere dintr-odată toate aceste cunoștințe; voiam să continui în a încerca să le descopăr eu însumi.

Și, pe de altă parte, nu vroiam să depun un jurământ care îmi interzicea să scriu despre ele.

Această istorie a lumii este structurată în modul următor. În primele patru capitole vom vedea ce s-a întâmplat „la începuturi“, conform societăților secrete, și ce înțeleg învățăturile oculte prin alungarea lui Adam și a Evei din rai. De asemenea, vom contura imaginea lumii așa cum o văd organizațiile secrete – furnizând astfel cititorului o pereche de „ochelari“ conceptuali, care îl vor ajuta să înțeleagă mai bine ceea ce urmează.

În următoarele șapte capitole vom aborda din perspectivă istorică o serie de personaje din mituri și legende. Vom alcătui astfel o istorie a ceea ce s-a întâmplat înainte de apariția consemnărilor scrise, așa cum a fost ea predată în școlile misterelor și cum este studiată și azi în cadrul societăților secrete.

Capitolul 8 prezintă tranziția la ceea ce se numește în mod convențional perioada istorică, dar vom continua să vorbim despre monștri și ființe fabuloase, despre miracole și profeții și despre figuri istorice care au conspirat cu ființe neîntrupate pentru a dirija cursul evenimentelor în lume.

Sper că pe parcursul întregului text, cititorul va fi plăcut surprins deopotrivă de ideile stranie prezentate, dar și de numele personalităților care au crezut în ele. Sper de asemenea că unele dintre aceste concepte bizare vor atinge o coardă sensibilă în mintea cititorilor și că mulți dintre dumneavoastră își vor spune „da, acum înțeleg de ce numele zilelor din săptămână urmează în ordinea cunoscută“... „de aceea imaginea unui pește, cea a unui sacagiu și cea a caprei cu coadă de șarpe sunt asociate pretutindeni în lume cu constelații ce nu seamănă vizual cu ele“... „deci asta se comemorează de fapt de Halloween“... „așa se explică bizarele mărturisiri ale templierilor privind venerarea demonilor“... „asta i-a dat lui Cristofor Columb convingerea de a porni în nebuneasca sa călătorie pe mare“... „de aceea a fost ridicat un obelisc egiptean la sfârșitul secolului al XIX-lea în Central Park din New York“... „de asta a fost Lenin îmbălsămat“...

În toate acestea, am urmărit să arăt că datele elementare ale istoriei pot fi interpretate într-un mod situat aproape la polul opus față de cel în care le înțelegem de obicei. Pentru a demonstra acest lucru, ar fi nevoie, firește, de o întreagă bibliotecă – de ceva asemănător cu cei treizeci de kilometri de rafturi cu literatură ezoterică și ocultă aflate, se spune, în taințele Vaticanului. În unicul volum de față însă, voi demonstra că această istorie alternativă, această imagine în oglindă a celei general acceptate, este una rațională și coerentă, cu propria-i logică aptă să clarifice zone ale experienței umane ce rămân inexplicabile pentru optica convențională. De asemenea, în cuprinsul întregului text voi cita surse de specialitate, oferindu-le cititorilor interesați o cale de urmat.

Unii dintre acești specialiști au activat în cadrul tradiției ezoterice. Alții sunt experți în domeniul lor profesional – știință, istorie, antropologie, critică literară – iar rezultatele obținute tind să confirme imaginea ezoterică asupra lumii, chiar și în cazurile în care nu am cum să știu dacă filozofia lor de viață are sau nu vreo dimensiune spirituală sau ezoterică.

Dar mai presus de orice – și vreau să accentuez acest lucru – îi rog pe cititori să abordeze textul de față într-un mod cu totul nou, să-l perceapă ca pe un *exercițiu de imaginație*.

Îi cer cititorului să încerce să-și *imagineze* cum ar fi dacă ar crede exact contrariul a ceea ce am fost învățați să credem. Acest lucru implică, în mod inevitabil, o stare alterată de conștiință, într-o măsură mai mică sau mai mare – fapt care nu este deloc nelalocul lui. Fiindcă la baza tuturor învățăturilor ezoterice, oriunde în lume, se află credința că în aceste stări alterate de conștiință omul poate accede la forme superioare de inteligență. Tradiția occidentală mai cu seamă a pus întotdeauna un accent deosebit pe valoarea exercițiilor de imaginație care presupun cultivarea și analizarea imaginilor vizuale. Iar dacă li se permite să se sedimenteze adânc în minte, ele își îndeplinesc rolul.

Prin urmare, chiar dacă această carte poate fi citită ca o culegere de absurdități în care au crezut oamenii de-a lungul vremurilor, ca o fantasmagorie epică, o cacofonie de experiențe iraționale, sper ca până la finele ei, măcar unii dintre cei care o vor parcurge să sesizeze unele armonii și chiar un anume curent filozofic, care le va sugera că, totuși, ar putea fi adevărat.

Desigur, orice teorie de calitate care încearcă să explice de ce lumea este așa cum este trebuie să ofere totodată o idee despre ce anume se va întâmpla în continuare, iar ultimul capitol exact acest lucru îl va face – presupunând, firește, că marele plan cosmic al societăților secrete va avea câștig de cauză. Acest plan implică anumite convingeri: că noul impuls către evoluție va veni din Rusia, că civilizația europeană se va prăbuși și că flacăra adevăratei spiritualități va fi menținută vie în America.

Ca un ajutor în exercițiul de imaginație despre care aminteam anterior, am inclus în cuprinsul textului ilustrații stranii și misterioase, unele dintre ele nefiind niciodată până acum expuse în afara societăților secrete.

Există, de asemenea, imagini ale unora dintre cele mai cunoscute embleme culturale ale istoriei mondiale – Sfinxul, Arca lui Noe, Calul troian, Mona Lisa, Hamlet cu bine

cunoscutul craniu – fiindcă, în conformitate cu societățile secrete, toate au înțelesuri bizare și neașteptate.

În al treilea rând, am inclus reproduceri ale lucrărilor unor artiști europeni moderni precum Ernst, Klee și Duchamp, dar și ale unor „proscriși“ americani ca David Lynch. Vom vedea că și operele lor sunt relevante pentru filozofia antică, secretă.

Încercați să adoptați o stare mentală diferită și veți vedea cum cele mai cunoscute evenimente capătă o semnificație cu totul nouă.

De fapt, dacă *un singur* precept al acestei istorii alternative este adevărat, atunci tot ce ați învățat până acum de la mentorii dumneavoastră trebuie pus sub semnul întrebării.

Bănuiesc că această perspectivă nu vă îngrijorează. Așa cum spunea, în mod memorabil, unul dintre reprezentanții anticei și secretei filozofii: *Trebuie să fii nebun; altfel nu ai fi venit aici.*